

den Tid ligger saa nær ved Nutiden, nemlig kun 2 Aar tilbage — da fandt man det rigtigst nærmere at ordne denne Overdragelsesform, men urigtigt at forbyde den — men man kan ogsaa med Bøje henvisse til Forhandlingerne, i alt Fald Udvalgsforhandlingerne, og Udvalgets Betænkning, fra det Aar, som gik forud for det nysnævnte, det Aar, i hvilket Landstinget beskæftigede sig med Spørgsmaalet om Overhuggelsen af den gordiske Knude, nemlig om Vedtagelsen af en Fæstefælsningslov. Det blev den Gang vel udtalt af Udvalgets Flertal, at man under visse Omstændigheder vilde anse det for rigtigt, at Lovgivningsmagten gik videre med regulerende og indskrænkende Bestemmelser for at fremstykke Fæstegodsets Overgang til Selveiendom. Men under hvilken Forudsætning? Under den Forudsætning, at Fremgangen ikke viste sig at være regelmæssig, jævn og tilfredsstillende. Men jeg vil da spørge, om denne Forudsætning, den Forudsætning, som man i 1869 ansaa for nødvendig for at komme med yderligere Indskrænkninger, nu er tilfede. Jeg vil spørge, om denne Forudsætning har vist sig at være tilfede i de tre Aar, der ligge mellem 1869 og nu, om Fæstes Overgang til Selveiendom i den Tid er standset, og om det altsaa er spjævarligt af Hensyn dertil nu at lufte den ene af de to Veie, paa hvilke det hidtil staar en Forbødret frit at disponere over sine Fæstegaarde. Jeg tror, at det er det Thing ved nu at indstemme den nye § 6, som Flertallet i Udvalget har foreslaaet, vil komme i Uoverensstemmelse ikke alene med, hvad det vedtog i 1870, men ogsaa med, hvad Udvalgets Flertal udtalte i 1869. — Jeg kan derhos ikke Andet end fastholde min Mening om, at det er usforvarligt, eller — naar man vil bruge et meget lempeligt Udtryk — at det uanskelig lader sig forsvare at forbyde en Overdragelsesform for Gaarde, imod hvilke der i og for sig Intet er fundet at indvende. Det er jo det høist Besynderlige, at man, langt fra at have drifvet sig til at paavise, at der er Noget imod den at indvende, ikke en Gang har kunnet modsigge, naar det fra anden Side er blevet paastaet, at den omhandlede Overdragelsesmaade er den for Brugerne fordelagtigste af de

to Overdragelsesmaader, som i dette Diebliff staa aabne. Jeg er meget tilbøielig til at være enig med det erede 5te Medlem for 7de Kreds (S. Pedersen), deri, — jeg tror ogsaa, at det er blevet udtalt af et andet erede Medlem — at, efter at de frie Forpagtninger ved Loven af 25de Juni 1870, ere blevne i høi Grad ufrie Forpagtninger paa 50 Aar, saa har det Tilløkkende for Godseierne ved denne Overdragelsesform i det Bæsentlige tabt sig. Men jeg tror, det imod, at netop i samme Forhold som de 50aarige Forpagtninger ere blevne mindre tilløkkende for Godseierne, ere de blevne mere tilløkkende for Brugerne, og jeg vil endog være i Stand til for at fremlægge Bevis for, at ikke saa Fæstere nu i dette sidste Diebliff attraa at forvandle deres Fæstebreve til 50aarige Forpagtninger, fordi de frygte for, at den Lovgivende Magt helt vil afflasse denne Brugsform for Fremtiden. — Jeg kan saaledes ikke Andet end opfordre det erede Thing i det Helhed til at fastholde sin Afstemning gaaende dette Punkt ved 2den Behandling, og det saa meget mere, som jeg ikke tør dele den Anskuelse eller rettere den Forventning, som blev udtalt af det erede 5te Medlem for 7de Kreds, at man efter at have vedtaget dette Lovforslag her i Thinget med den foreslaaede nye § 6 skulde kunne gjøre Regning paa enten ikke at se det mere, idet det blev til Lov uforandret, eller i alt Fald paa ved det senere Tilbagevendt at kunne føre det tilbage indenfor de samme Grændser, indenfor hvilke det nu er holdt. Og endnu langt mindre kan jeg dele det erede Medlems Forventning om, at dette Lovforslag, selv om det maatte blive til Lov væsentlig i den Form, hvori det nu bliver vedtaget her, skulde kunne bringe Ro i hele det deri omhandlede Spørgsmaal. Og jeg taler ikke derom, om Ro, for bestandig, men endog blot om midlertidig Ro. Jeg er tvivl imod paa dette Punkt, men ganske vist heller ikke paa andre Punkter i denne Sag, enig med det erede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen), vel ikke om det Uvæsentlige i at Uroen vedbliver, men om det Faktiske, at den vil vedblive, og det, hvad enten vi vedtage dette Lovforslag eller ikke, og i det